

Arrest

nr. 182 394 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jarobi (district Surobi, provincie Kabul). U bent een Pashtoen van etnische origine. U bent nooit naar school gegaan en analfabeet gebleven. Op 30 september 2016 zal u achttien jaar oud worden.

Zo'n drie jaar geleden, toen uw vader op een avond van zijn werk kwam, zag hij hoe mensen van de Taliban explosieven langs de weg ingroeven. Uw vader sprak de Taliban hierover aan en zei hen dat ze geen moslims waren. Hij werd geslagen en men zei hem dat hij zich nergens mee moest bemoeien. Uw vader vervolgde zijn weg naar huis en merkte de politie op. Hij vertelde hen wat hij zonet had gezien.

Omstreeks 1.00 uur 's nachts is uw vader thuisgekomen. Een half uur later kwamen de Taliban naar jullie huis en namen uw vader mee. De volgende ochtend werden de dorpsouderen hiervan op de hoogte gebracht. Tot twee keer toe zijn zij met de Taliban gaan praten, zij het zonder succes. De Taliban zeiden hen dat uw vader de problemen zelf gezocht had en stuurden de ouderen weer weg. In de twee jaar die volgden, kregen jullie geen enkel nieuws over uw vader. Kort voor uw vertrek ging de imam van uw dorp nog eens met de Taliban onderhandelen. Hij werd door hen geslagen en vervloekt en is sindsdien verdwenen. De Taliban zijn vervolgens naar uw huis gekomen. U was op dat moment bij uw grootvader die enkele dorpen verder woont. Twee of drie weken later kreeg uw moeder nogmaals het bezoek van de Taliban. Zij verstopte u en de Taliban konden u niet vinden. Omdat de situatie stilaan onhoudbaar bleek, werd er beslist dat u het land moest verlaten. Een dorpeling, Nawid genaamd, nam contact op met een smokkelaar. U ontmoette deze in het districtscentrum van Surobi. Uw moeder en jongere broer bleven achter en verblijven momenteel nog steeds in het huis van uw grootvader. De Taliban hebben jullie huis vernield. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 21 september 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Surobi waar de Taliban u viseren. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) alsook een kopie van de taskara van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas op diverse punten vaag en summier is gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig heeft ondermijnd. Zo kan worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Voor de DVZ verklaarde u nog dat uw vader zag hoe de Taliban een bom plaatsten en vervolgens de Amerikaanse soldaten ging verwittigen (vragenlijst d.d. 11 maart 2016, punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat uw vader Afghaanse militairen ging waarschuwen (CGVS, p.4). Geconfronteerd met deze inconsistentie, beweert u dat de Afghaanse soldaten Amerikanen escorteerden (CGVS, p.5). Uw argumentatie overtuigt niet, te meer u volhoudt dat u dit ook zo heeft verklaard tijdens het gehoor bij de DVZ. Alleszins blijkt dit niet uit het gehoorverslag. U vermeldde daar drie keer de aanwezigheid van Amerikanen maar had het op geen enkel moment over Afghaanse soldaten. Voorts beweerde u tijdens het eerdere gehoor dat uw vader enkele dagen na dit voorval spoorloos verdween. Dit is geheel in tegenstrijd met uw huidig relaas, waaruit moet blijken dat de Taliban diezelfde nacht nog naar jullie huis zouden zijn gekomen en uw vader zouden hebben meegenomen (CGVS, p.4, 5). Gevraagd of u een verklaring heeft voor deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u het kort moest houden en geen details kon vertellen (CGVS, p.5). Echter, dat de Taliban diezelfde nacht nog naar jullie huis zouden zijn gekomen om uw vader mee te nemen, kan bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. U verklaart voorts dat de ouderen daags na de ontvoering van uw vader naar jullie huis kwamen en dat zij "na een week of twee weken" naar de Taliban gingen (CGVS, p.4). Even later meent u dan weer dat zij "twee, drie of vier dagen later" naar de Taliban zijn gegaan (CGVS, p.10). Ook dit is weinig precies. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vader de Taliban zou hebben betrappt toen zij een bom naast de weg plaatsten, dat uw vader de Taliban vervolgens zou hebben beledigd en misprezen maar dat zij uw vader toch zouden hebben laten gaan (CGVS, p.4). Aldus zou hij de mogelijkheid hebben gezien om de soldaten op de hoogte te brengen van de plannen van de Taliban. Zowel de handelswijze van uw vader (die immers een zeer groot risico neemt door de Taliban te storen en zelfs te beledigen) als deze van de Taliban is allerm minst aannemelijk, te meer u zelf verklaart dat de Taliban niemand in leven laten die iets over hen onthult (CGVS, p.5). Eveneens opmerkelijk is uw verklaring als zouden de Taliban uw vader hebben herkend maar dat het omgekeerde niet het geval zou zijn geweest (CGVS, p.5, 6). Dit is des te opmerkelijker daar het blijkbaar om mensen uit de nabije omgeving gaat en daar blijkt dat u wél op de hoogte bent van de identiteit van deze Talibs (CGVS, p.5). Verder blijft u telkens opnieuw bijzonder vaag over de schade die de handelswijze van uw vader aan de Taliban zou hebben berokkend. Gevraagd of er mensen van de Taliban werden gearresteerd na de getuigenis van uw vader, antwoordt

u: "Een persoon werd gedood door de Taliban, zijn broer is ook gevlucht naar Duitsland of België" (CGVS, p.11). Dit is volledig naast de kwestie. Nogmaals gevraagd of het verraad van uw vader leidde tot het arresteren van mensen van de Taliban, antwoordt u: "Sommige Taliban werden neergeschoten. Sommigen konden weglopen. De overheid kan niets doen tegen hen" (CGVS, p.11). Dergelijke nietszeggende antwoorden overtuigen niet.

Verder is het opmerkelijk dat er na het tweede bezoek van de ouders aan de Taliban, een goede maand na de beweerde ontvoering van uw vader (CGVS, p.11), gedurende minstens twee jaar niets meer zou zijn ondernomen om uw vader terug te vinden. U stelt dat jullie dachten dat ze hem misschien zouden vrijlaten (CGVS, p.11), wat niet kan overtuigen. Ook over eventuele andere stappen die zouden zijn gezet om uw vader vrij te krijgen, bent u erg onduidelijk. Als het CGVS u vraagt of uw vader geen broers had die naar hem op zoek gingen, blijft u vaag. U zegt dat uw vader "één of twee broers" zou hebben waarmee hij in onmin leefde (CGVS, p.6). U zegt dan dat zijn familie in het dorp is (CGVS, p.6), waarna u uw verklaringen wijzigt en verklaart dat ze in een ander dorp zijn (CGVS, p.7). Alleszins is het merkwaardig dat familie of anderen niets zouden hebben ondernomen, te meer u zegt op de hoogte te zijn van de identiteit van de ontvoerders van uw vader (CGVS, p.6). Ook gevraagd wat de Taliban nu eigenlijk van u zouden verlangen, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.6). U zegt louter te denken dat zij "slechte dingen" willen doen en u willen "meenemen" (CGVS, p.6). Telkens opnieuw blijkt het vage en weinig logische karakter van uw verklaringen in verband met de problemen die jullie met de Taliban zouden hebben gekend.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u geenszins kan verduidelijken wanneer jullie problemen met de Taliban zouden zijn begonnen. U stelt louter dat het twee of drie jaar geleden is (CGVS, p.5), wat toch weinig accuraat is. Verwacht mag worden dat u de verdwijning van uw vader en het begin van alle moeilijkheden veel preciezer in de tijd kan situeren. Ook het door u opgegeven tijdstip van vertrek uit Afghanistan is zeer onnauwkeurig. Na enig nadenken stelt u dat u Afghanistan in hamal of saur (komt overeen met de periode 21 maart-21 mei) verliet en dat u twee maanden onderweg was alvorens u hier asiel vroeg. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat u pas op 21 september 2015 een asielaanvraag indiende bij de DVZ, dat dus dient te worden uitgegaan van de stelling dat u Afghanistan veel later verliet en dat bijgevolg ook kan worden gesteld dat uw beweerde moeilijkheden met de Taliban eveneens maanden later in de tijd moeten worden gesitueerd. Dat u niet in staat blijkt consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen over het tijdstip van de verdwijning van uw vader of van de problemen die u zelf met zijn ontvoerders zou hebben gekend, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De taskara's die u heeft neergelegd vermogen deze appreciatie niet te weerleggen. Deze documenten houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. in wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas op diverse punten vaag en summier is gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig heeft ondermijnd. Zo kan worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Voor de DVZ verklaarde u nog dat uw vader zag hoe de Taliban een bom plaatsten en vervolgens de Amerikaanse soldaten ging verwittigen (vragenlijst d.d. 11 maart 2016, punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat uw vader Afghaanse militairen ging waarschuwen (CGVS, p.4). Geconfronteerd met deze inconsistentie, beweert u dat de Afghaanse soldaten Amerikanen escorteerden (CGVS, p.5). Uw argumentatie overtuigt niet, te meer u volhoudt dat u dit ook zo heeft verklaard tijdens het gehoor bij de DVZ. Alleszins blijkt dit niet uit het gehoorverslag. U vermeldde daar drie keer de aanwezigheid van Amerikanen maar had het op geen enkel moment over Afghaanse soldaten. Voorts beweerde u tijdens het eerdere gehoor dat uw vader enkele dagen na dit voorval spoorloos verdween. Dit is geheel in tegenstrijd met uw huidig relaas, waaruit moet blijken dat de Taliban diezelfde nacht nog naar jullie huis zouden zijn gekomen en uw vader zouden hebben meegenomen (CGVS, p.4, 5). Gevraagd of u een verklaring heeft voor deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u het kort moest houden en geen details kon vertellen (CGVS, p.5). Echter,

dat de Taliban diezelfde nacht nog naar jullie huis zouden zijn gekomen om uw vader mee te nemen, kan bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. U verklaart voorts dat de ouderen daags na de ontvoering van uw vader naar jullie huis kwamen en dat zij "na een week of twee weken" naar de Taliban gingen (CGVS, p.4). Even later meent u dan weer dat zij "twee, drie of vier dagen later" naar de Taliban zijn gegaan (CGVS, p.10). Ook dit is weinig precies. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vader de Taliban zou hebben betrapd toen zij een bom naast de weg plaatsten, dat uw vader de Taliban vervolgens zou hebben beledigd en misprezen maar dat zij uw vader toch zouden hebben laten gaan (CGVS, p.4). Aldus zou hij de mogelijkheid hebben gezien om de soldaten op de hoogte te brengen van de plannen van de Taliban. Zowel de handelswijze van uw vader (die immers een zeer groot risico neemt door de Taliban te storen en zelfs te beledigen) als deze van de Taliban is allerm minst aannemelijk, te meer u zelf verklaart dat de Taliban niemand in leven laten die iets over hen onthult (CGVS, p.5). Eveneens opmerkelijk is uw verklaring als zouden de Taliban uw vader hebben herkend maar dat het omgekeerde niet het geval zou zijn geweest (CGVS, p.5, 6). Dit is des te opmerkelijker daar het blijkbaar om mensen uit de nabije omgeving gaat en daar blijkt dat u wél op de hoogte bent van de identiteit van deze Talibs (CGVS, p.5). Verder blijft u telkens opnieuw bijzonder vaag over de schade die de handelswijze van uw vader aan de Taliban zou hebben berokkend. Gevraagd of er mensen van de Taliban werden gearresteerd na de getuigenis van uw vader, antwoordt u: "Een persoon werd gedood door de Taliban, zijn broer is ook gevlucht naar Duitsland of België" (CGVS, p.11). Dit is volledig naast de kwestie. Nogmaals gevraagd of het verraad van uw vader leidde tot het arresteren van mensen van de Taliban, antwoordt u: "Sommige Taliban werden neergeschoten. Sommigen konden weglopen. De overheid kan niets doen tegen hen" (CGVS, p.11). Dergelijke nietszeggende antwoorden overtuigen niet.

Verder is het opmerkelijk dat er na het tweede bezoek van de ouderen aan de Taliban, een goede maand na de beweerde ontvoering van uw vader (CGVS, p.11), gedurende minstens twee jaar niets meer zou zijn ondernomen om uw vader terug te vinden. U stelt dat jullie dachten dat ze hem misschien zouden vrijlaten (CGVS, p.11), wat niet kan overtuigen. Ook over eventuele andere stappen die zouden zijn gezet om uw vader vrij te krijgen, bent u erg onduidelijk. Als het CGVS u vraagt of uw vader geen broers had die naar hem op zoek gingen, blijft u vaag. U zegt dat uw vader "één of twee broers" zou hebben waarmee hij in onmin leefde (CGVS, p.6). U zegt dan dat zijn familie in het dorp is (CGVS, p.6), waarna u uw verklaringen wijzigt en verklaart dat ze in een ander dorp zijn (CGVS, p.7). Alleszins is het merkwaardig dat familie of anderen niets zouden hebben ondernomen, te meer u zegt op de hoogte te zijn van de identiteit van de ontvoerders van uw vader (CGVS, p.6). Ook gevraagd wat de Taliban nu eigenlijk van u zouden verlangen, zegt u dat niet te weten (CGVS, p.6). U zegt louter te denken dat zij "slechte dingen" willen doen en u willen "meenemen" (CGVS, p.6). Telkens opnieuw blijkt het vage en weinig logische karakter van uw verklaringen in verband met de problemen die jullie met de Taliban zouden hebben gekend.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u geenszins kan verduidelijken wanneer jullie problemen met de Taliban zouden zijn begonnen. U stelt louter dat het twee of drie jaar geleden is (CGVS, p.5), wat toch weinig accuraat is. Verwacht mag worden dat u de verdwijning van uw vader en het begin van alle moeilijkheden veel preciezer in de tijd kan situeren. (...).

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De taskara's die u heeft neergelegd vermogen deze appreciatie niet te weerleggen. Deze documenten houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan."

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, door de verwerende partij bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is. Uit het argument dat uit voornoemde informatie eveneens blijkt dat de ruimere regio van Surobi meer en meer onder de controle van de opstandelingen staat, kan niet zonder meer worden afgeleid dat het geweld in verzoekers regio en buiten de voormelde vallei de vorm aanneemt van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ook verzoeker zelf spreekt wanneer gepeild wordt naar incidenten slechts over een overstroming, een explosie in de bazaar twee of drie jaar geleden en een gevecht op de weg enkele jaren geleden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10, 11). De Raad stelt ook vast dat op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekers beweerde dorp van herkomst zich op meer dan vijfentwintig kilometer bevindt van voornoemde vallei.

Aldus blijkt er voor burgers in verzoekers regio van herkomst actueel geen reëel risico te bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in verzoekers regio van herkomst aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst dateert overigens van 2013 en 2014 en is bezwaarlijk actueel te noemen

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF